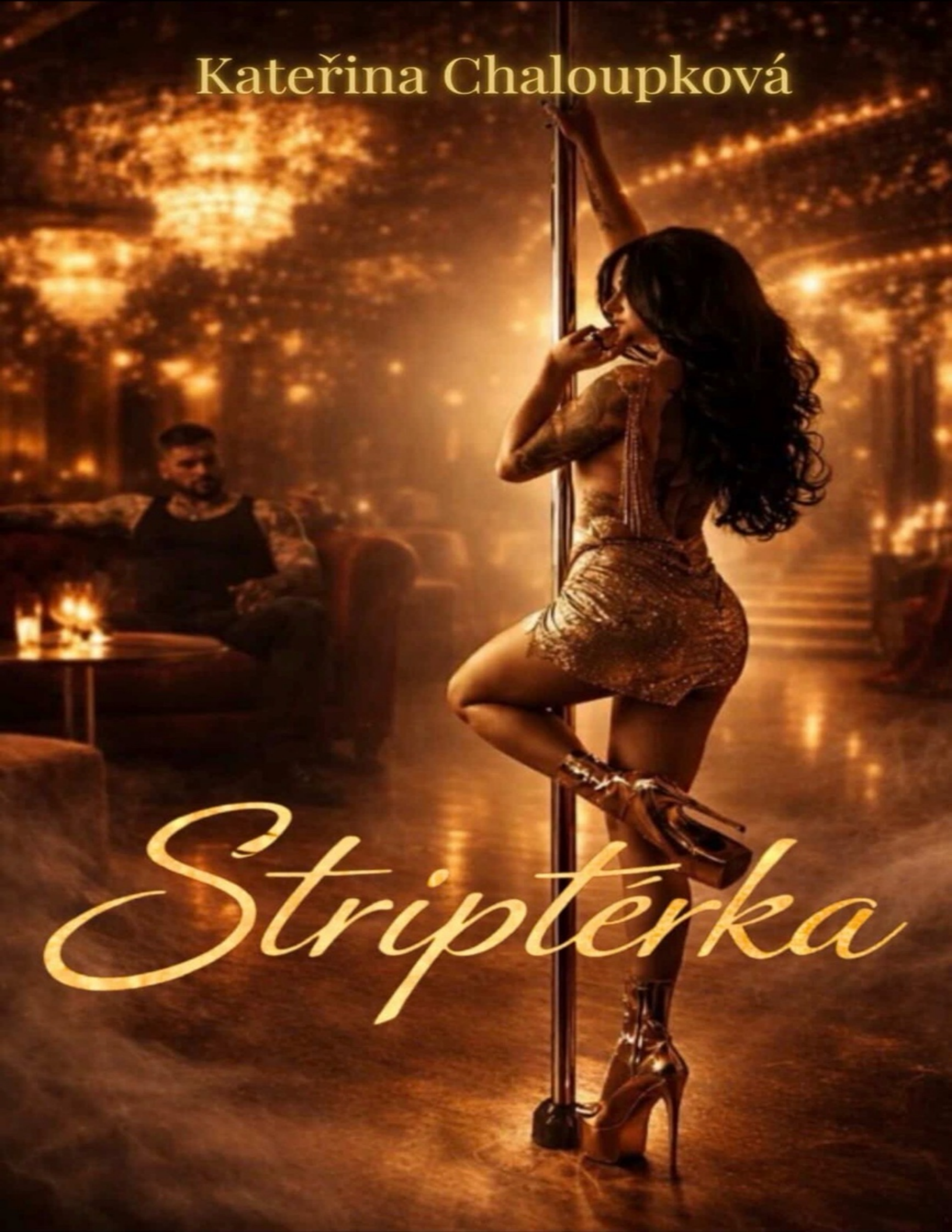

Kateřina Chaloupková

Striptěrka

Striptérka

Kateřina Chaloupková

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 155. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Kateřina Chaloupková

Korektura, redakce a sazba: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Monika
Kurucová

Obálka: JPolc, db_photography_cz, modelka – Bari Drabek
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-85-1 epub

978-80-88525-86-8 PDF

Anotace

Jsem donucena vyměnit bílý plášť za saténové prádlo a postavit se k tyči. Jenže už od prvního setkání to mezi mnou a charismatickým majitelem luxusního nočního klubu jiskří. Vím, že je nebezpečný a je součástí temného podsvětí. Měla bych se od něj držet dál, ale po té osudné noci zjišťuju, že spojení s ďáblem je jedinou šancí, jak vzít osud do vlastních rukou a nastolit spravedlnost. Jenže hranice mezi zachraňováním životů a jejich ničením je dost tenká.

Varování pro čtenáře

Tato kniha obsahuje citlivá a potenciálně znepokojivá témata, mimo jiné:

- sebevraždu a sebepoškozování
- detailní popisy smrti, vražd a sebevraždy
- smrt blízké osoby, truchlení a trauma
- deprese, psychické zhroucení a duševní obtíže
- násilí a psychický nátlak
- manipulativní a toxické vztahy
- mocenskou nerovnováhu ve vztazích
- korupci a kriminalitu
- alkohol, drogy a závislosti
- sexuální obsah a explicitní erotické scény
- znásilnění a sexuální zneužití
- prostředí strip klubu a sexuálního průmyslu
- vulgarismy

Playlist

IN MY EYES – ICEESKYZ
MANY SEASONS – LOVIXX
CONTROLLED CHAOS – VELVET DESIRES
WHEN YOUR EYES UNLOCK ME – PASXKAL
NEON HYPNOSIS – NIGHTSYN
TAKE ON ME – KING VAGABOND
HOPE AND STRENGTH – LENZSPOT
FERAL – CODY MARROW
GOOD GIRL – SLOWBURN
LOST IN THE NIGHT – NYRACY
OUTERSPACE – I AM IMPERATRIX
I AM JUST LIVING MY LIFE – T.JAY ORAFA
THE UNFORGIVEN – BOBINA
SURVIVAL MODE – LENZSPOT
STRIPTease VIBES V2 – BELLA ANGEL
QUEENS – RUBY DARKROSE

Prolog

Josephine

Vzbudí mě šramocení a hlasité bouchnutí dveří, které se rozlehne celým bytem.

Ten zvuk mě vytrhne ze spánku tak náhle, že na chvíli ani nevím, kde jsem. Zamžourám po potměném pokoji a rozespale natáhnu ruku po mobilu na nočním stolku. Prsty mi po něm chvíli tápou, než ho konečně nahmatám. Rozsvítím displej a přimhouřím oči.

Pět ráno.

Zamračím se.

Kdo proboha dělá v tuhle hodinu takový hluk?

Otočím se na bok, upravím si polštář a přitáhnu si deku blíž k tělu. Chystám se znovu zabrat, ale v tichosti domu se začnou ozývat hlasité vzlyky. Ztuhnu.

Otevřu oči dokořán a na okamžik se zaposlouchám. Srdce se mi prudce rozbuší, když si uvědomím, že je to pláč ze sestřina pokoje. Moje ospalá mysl není schopná pochopit, co se děje.

Chlad ranního vzduchu mi okamžitě přejede po těle, až mi naskočí husí kůže. Položím bosé nohy na dřevěnou podlahu a lehce sebou trhnu, jak mě zastudí. Ten pocit mě definitivně probere.

Zvednu se a zamířím ke dveřím. Opatrně vezmu za kliku a otevřu. Tiše, ale zřetelně zavrzejí v pantech.

Moje ložnice zůstává za mnou ponořená ve tmě, ale chodbu znám nazpaměť. I poslepu bych trefila.

Úzký prostor je přeplněný krabicemi a bednami, které jsme ještě nestihly vybalit. Mezerou pode dveřmi sestřina pokoje sem proniká tlumené světlo, které kreslí podél stěn dlouhé stíny. Její pláč je teď hlasitější a zoufalejší.

Zrychlím krok.

Zastavím se u dveří a pomalu je pootevřu.

Pohled, který se mi naskytne, mě na chvíli úplně zmrazí na místě.

Courtney leží na posteli, schoulená do klubíčka, v krátkých kostkovaných šatech. Pásek má utažený kolem pasu, ale jinak působí... neupraveně. Je rozčuchaná, líčení má rozmazané. Nemá na sobě ani legíny, ve kterých odcházela.

Jako první mě napadne, že se rozešla s Westem, jejím přítelem. Jsou spolu už roky. Vlastně téměř po celou dobu jejího studia na univerzitě. Oba měli stejné plány a chtěli se stát lékaři.

Courtney je o tři roky starší, takže je napřed, ale i já letos dokončuju přípravný ročník.

Popojdu k její posteli a starostlivě ji pohladím po noze, až sebou vyděšeně škubne.

„Courtney,“ zašeptám. Ramena se jí zvedají s každým vzlykem. Třeše se, až mě ten pohled bodne u srdce. „Co se stalo? Proč pláčeš?“ zeptám se a snažím se vedle ní opatrně posadit, abych ji nevydělala. Matrace se pod mou vahou lehce zhoupne.

Ještě před pár hodinami šla na večírek. Smála se, upravovala si vlasy v zrcadle a řešila, co si vezme na sebe. Byla plná energie a nadšení. Oslavovala se spolužáky konec ročníku a zkoušky, na které se tak dlouho připravovala. Odcházela s úsměvem.

Teď je vedle mě někdo úplně jiný.

Pomaloučku se ke mně otočí. Oči má rudé a opuchlé, celý obličej pokrývá rozmazaný make-up a rozteklá řasenka.

Při tom pohledu se mi zadrhne dech.

„Něco s Westem?“ hádám, když neodpoví, protože to je jediné, co mi v tu chvíli dává smysl.

Jen zavrtí hlavou.

Spodní ret se jí rozklepe a další slza jí steče po tváři. Rychle si ji setře hřbetem ruky, ale stejně přijdou další. Posadí se trochu víc zpřímá, jako by se snažila dát dohromady, ale nejde jí to.

Sleduju ji a cítím, jak mi v hlavě narůstá nepříjemný tlak.

„No tak, Courtney,“ začnu znovu, ale přeruší mě.

„Dávej...“ ztěžka polkne, „dávej si pozor na profesora Coldwella,“ zamumlá roztřeseně.

Svraštím čelo.

„Proč? Co se stalo?“ nechápu.

Dívá se někam skrz mě. Jako by tu ani nebyla. Její oči jsou prázdné.

V hlavě mi probleskne první logické vysvětlení. Vyhodil ji?

Možná měla problém. Něco pokazila. Ale to nedává smysl. Courtney byla vždycky vzorná. Učila se víc než kdokoliv jiný, nepodváděla a makala. Profesory si získala právě svojí poctivostí a pozitivním přístupem.

A Coldwell byl sice přísný a náročný, ale respektovaný.

Co by s tím měl společného?

Navíc byla společenská a ostatní spolužáci ji měli rádi.

S Westem tvoří krásný pár. On je vysoký a sebevědomý Afroameričan s perfektním tělem a pěkným úsměvem. Sestra je stejně jako já mulatka. Vlnité tmavé vlasy k ramenům, plnější křivky a obrovské hnědé oči. Náš otec pochází z Dominikánské republiky a je tmavé pleti. Máma je běloška a narodila se, stejně jako my, tady v Houstonu.

„Jdi si lehnout, Josie,“ poví vyčerpaně. „Ráno si o tom popovídáme,“ pokusí se mě odbýt, ale nedám se.

„Už je ráno,“ odporuju jí a cítím, jak se ve mně míchá obava s frustrací. „Chci vědět, co se stalo.“

Na chvíli zavře oči, jako by ji i ta krátká výměna stála poslední zbytky sil.

„Nezlob se,“ zašeptá, „ale nemám na to teď sílu.“ Její hlas se zlomí.

„Jdu se vykoupat... a u snídaně to probereme, ano?“

Konečně se na mě podívá, ale ten pohled mě zarazí. Je v něm něco, co jsem u ní ještě nikdy neviděla. Smutek, vztek a zoufalství?

Pak se ke mně natáhne, aby mě pohladila po rameni.

„Tak fajn,“ přikývnu nakonec, i když se mi to vůbec nelíbí. Nechci na ni tlačit. Pomalu vstanu.

„Mám tě ráda,“ poví tiše.

Je pořád stejně rozladěná a vynervovaná. Netuším, co se jí mohlo stát, a vůbec nerozumím, proč začala mluvit o profesorovi Coldwellovi. Co má společného s jejím momentálním rozpoložením?

Jsem zmatená. Zůstanu ještě chvíli stát ve dveřích, ale pak ji nechám být. Nechci ji dál dusit otázkami, když vidím, v jakém je stavu.

Vrátím se do svého pokoje a poslouchám. Slyším, jak se zavře v koupelně a napouští vodu.

Máma se vrátí z noční zhruba za dvě hodiny. Takže se sejdeme všechny tři až později.

Nějaká část ve mně doufá, že se do té doby všechno vysvětlí. Že to nebude tak zlé, jak to teď vypadá. Ale ten pocit v žaludku nemizí.

Dopoledne se chystám využít k úklidu a k vaření. Ve dvě pak mám brigádu. Pracuju na čerpací stanici jako obsluha. Není to nic, co bych si vysnila, ale pomáhá to. A teď potřebujeme každý cent.

Nejdřív se sem kvůli studiu přestěhovala Courtney. Pamatuju si, jak odjížděla. Nadšená, odhodlaná, plná plánů. Psala mi, jaké to tam je, jak je všechno těžké, ale že to zvládne. Vždycky všechno zvládla.

Když jsem o pár let později nastoupila na školu i já, přidala jsem se k ní. Byla jsem ráda, že v tom nejsem sama. Že mám někoho, kdo ví, jaké to je.

A pak se k nám přistěhovala i máma.

Po rozvodu chtěla začít znovu. Co nejdál od všeho, co nechala za sebou. Od našeho otce i toho města, kde ho vídala s jinými ženami, jako by se nic nestalo. Tehdy jsme pro něj s Courtney přestaly existovat.

Sehnaly jsme si větší byt a všechny tři si našly práci, abychom zvládly pokrýt nájem, jídlo i ostatní výdaje.

Byť se máma už několikrát zhroutila, stěhování jí pomohlo, aby se zase postavila na nohy.

Po půl roce se vzchopila. Začala znovu chodit do práce, méně pít, víc se smát. Snažila se být zase mámou.

A já měla pocit, že to zvládneme.

Lehnu si na postel, ale ještě chvíli jen zírám do stropu. V hlavě mi běží jedna myšlenka za druhou. Courtney. Její pláč. Její slova. Profesor Coldwell.

Nedává mi to smysl.

Z chodby stále zní zvuk tekoucí vody. Tichý, pravidelný šum, který se rozléhá bytem. Zavřu oči a snažím se uklidnit.

Po chvíli voda utichne.

Zhluboka si povzdechnu, otočím se na bok a přitáhnu si deku blíž k tělu. Snažím se zahnat ten nepříjemný pocit, který se mi usadil někde v žaludku a odmítá odejít.

„Později si o tom popovídáme,“ zopakuju si její slova v duchu.

Jasně... Později.

Zavřu oči a nechám únavu, aby mě stáhla zpátky do spánku.

V životě by mě nenapadlo, co nastane, až se vzbudím.

Nevím, kolik uběhlo času. Možná pár minut. Možná hodiny. Probere mě křik, ale ne jen tak obyčejný. Tenhle mi projede tělem jako elektrický proud.

Matčin řev se rozléhá po celém bytě, odráží se od stěn a vrací se zpátky. Je v něm něco, co jsem u ní nikdy neslyšela. Něco syrového a zvířecího, až mi hučí v uších.

Okamžitě otevřu oči a vyskočím z postele tak rychle, že se mi zamotá hlava. S bubnujícím srdcem vyběhnu na chodbu.

„Mami?!“

Máma stojí v otevřených dveřích koupelny. V mrtvolně bledém obličejí má nepopsatelnou hrůzu a drží se za zárubně. Třese se, pláče a je jen otázkou času, kdy se zhroutlí k zemi.

Vypadá, jako by se právě dívala na něco, co lidská mysl nedokáže přijmout.

„Co...“ začnu, ale nedokončím.

Udělám pár kroků k ní a pak to spatřím. Při tom pohledu se zarazím. Svět se mi na okamžik zastaví.

Courtney leží nahá ve vaně, voda jí sahá nad prsa. Jenže není čirá. Je tmavá, zakalená a zbarvená do červené. Všude je krev z jejích podřezaných zápěstí. Jednu ruku má položenou na břicho a druhá jí bezvládně visí přes okraj. Prameny karmínové tekutiny jí stékají až ke konečkům prstů a pak v kapkách odpadávají na koupelnovou předložku, která už je úplně nasáklá.

Ani nedýchám, ale cítím, jak mi drkotají zuby. Nemůžu uvěřit tomu, co vidím, a nedokážu odtrhnout oči od jejího bledého obličejí a prázdňého pohledu.

Má viditelné řezné rány na zápěstí, které si očividně způsobila sama nožem. Ten leží hned vedle mycí houby.

Máma sjede po rámu dveří na podlahu a celá se chvěje, nařiká a křičí jako smyslů zbavená. Začne se kývat dopředu – dozadu a přitom se tahá za vlasy.

Točí se mi hlava a můj mozek to ještě stále nepobírá. Tohle není skutečné! Nemůže! Nadechnu se, ale potlačovaný pláč mě pálí na hrudi.

Třesou se mi kolena, ale vyběhnu z koupelny k sobě do pokoje a snažím se najít telefon. Jsem mimo. V hlavě mám prázdno a zároveň naprostý chaos. Ten obraz mé sestry se mi neustále vrací.

Ačkoliv mi mobil leží na nočním stolku, trvá mi několik vteřin, než ho vůbec dokážu vzít do ruky. Prsty se mi třesou tak, že ho málem upustím. Odemknu displej a zírám na tapetu. Nemůžu si za boha vzpomenout na číslo na tísňovou linku.

„Kurva... kurva...“ zašeptám a cítím, jak panikařím.

Začnu bezmyšlenkovitě t'ukat do obrazovky. Otevřu úplně jinou aplikaci. Zavřu ji. Otevřu další. Nechápu, co dělám. Prsty mě neposlouchají.

Zuby mi o sebe nekontrolovatelně cvakají.

Nadechnu se, ale vzduch mi nestačí. Dýchám rychle a mělce. Hrudník se mi zvedá a klesá jako splašený.

„Mysli!“ napomínám se.

Konečně najdu číselník a vyt'ukám číslo, ani nevím jak.

Telefon si přitisknu k uchu a začnu přecházet po pokoji sem a tam. Vteřiny se vlečou a ten čas mi přijde nekonečný. Srdce se mi divoce opírá do žeber, když vtom zaslechnu vyzvánění. První, druhé... Konečně na mě promluví klidný ženský hlas na druhém konci.

Aniž bych pozdravila, skočím jí do řeči a rovnou začnu popisovat situaci. Slova se mi pletou, takže mě občas vyzve, abych to zopakovala.

„Slečno, uklidněte se a řekněte mi adresu,“ přeruší moje nesmyslné blábolení.

Jasně... adresa... Řeknu jí až na druhý pokus. Poprvé ji zkomolím, ale podruhé ji konečně vyslovím správně.

„Dobře, pomoc je na cestě,“ odpoví okamžitě. „Zkoušela jste, jestli dýchá? Má puls?“

Bože! Zamrznu.

„Já... já nevím...“ hlas se mi zlomí. „Já se tam bojím jít.“

I tak se pomalu vydám do koupelny.

Operátorka se mě snaží udržet na lince. Stále se mě na něco ptá. Pokouším se nepůsobit zmateně, ale jsem úplně mimo.

Především ji zajímá, jestli reaguje, jakou má barvu ve tváři, zda dýchá.

„Má zavřené oči a všude je spousta krve.“ Chytím se za ústa a snažím se neplakat.

Máma se po chvíli přemístí ke Courtney. Nevím, kdy přesně se zvedla, ani jak se tam dostala. Klečí u vany a třesoucíma se rukama jí hladí vlasy. Pláče tak, že se až dusí. Vzlyky jí trhají hrudník, každé nadechnutí vypadá bolestivě.

Stojím opodál a nedokážu se pohnout. Slzy mi tečou po tváři jedna za druhou. Bolí mě na hrudi a nemůžu pořádně dýchat. Jen se dívám v naději, že se pohne. Otevře oči.

Operátorka mi hlásí, že už by měla být sanitka blízko. Slyším z dálky sirénu. Trhnu sebou a odhodím telefon kamsi na umyvadlo.

Záchranka zastaví před domem. Bez přemýšlení vyběhnu ze dveří koupelny, přes chodbu, dolů po schodech. Nohy se mi pletou, skoro zakopnu, ale nějak to ustojím. Rozrazím dveře a ustoupím dvěma záchranářům, aby mohli projít.

„Vy jste volala?“ zeptá se a já přikývnu. Jdu před nimi, ale sotva je vnímám.

Jeden z nich je silnější, musí se trochu natočit, aby prošel úzkou chodbou mezi krabicemi, které jsme ještě nestihly vybalit.

Všechno se děje strašně rychle a zároveň hrozně pomalu.

Nechám je pracovat a tak stojím stranou, přitisknutá ke zdi. Ruce mám sevřené v pěst, jako bych tím mohla něco ovlivnit.

S mámou je to horší.

Ten otylejší záchranář ji musí skoro násilím odtáhnout od vany. Chytne ji pod paži a vyvede ji ven, protože se drží okraje, jako by se odmítala pustit.

„Nechte mě!“ vzlyká.

Nevnímá nic a mně to láme srdce.

Druhý záchranář si klekne ke Courtney.

Sleduju každý jeho pohyb. Za normálních okolností bych člověku dokázala dát první pomoc, ale ne své sestře. Ne v takové situaci.

Natáhne ruku a sáhne jí na krk. Hledá tep.

Zadržím dech a čekám.

Jeho výraz ale potemní. Zvážní a rty sevře do úzké linky. Téměř neznatelně si povzdechne, ale vidím to na něm. Než otočí hlavu mým směrem, už tuším, co mi chce naznačit.

Ne, prosím! Štípou mě oči a bolí mě na hrudi.

Zavrtí hlavou a dá mi tak najevo, že je Courtney mrtvá. Je pozdě. Vyráží mi tím dech. Všechno se ve mně sevře, chvěju se a přes slzy ani nevidím. Kolena se mi podlomí, až se musím opřít o zeď, abych nepadla.

Druhý záchranář zůstane u mámy. Nejspíš jí dá něco na uklidnění, protože když sejdu ze schodů do obývacího pokoje, sedí na sedačce, kterou

používá jako postel, a nehnutě hledí do podlahy. Je prázdná, jako by z ní někdo vysál všechno, co ji dělalo člověkem.

Posadím se vedle ní, ale nevím, co mám dělat.

Zvuky kolem mě se rozmazávají. Hlasy, kroky, otevírání dveří. Někdo na mě mluví, ale připadám si, jako by to bylo odněkud z dálky. Zvednu hlavu.

Všimnu si, že přijela policie. Máma je apatická a není schopná odpovědět ani na jedinou otázku. Všechno je na mně.

Hlavou mi však celou dobu probíhá jedna otázka za druhou: Co se, kurva, mohlo stát, že udělala tohle?

Co člověka donutí z hodiny na hodinu provést něco takového? Vždyť se ještě před tím mejdanem usmívala. Byla plná života a najednou všechno skončilo. Vrátila se s pláčem.

Obviňuju se. Celé hodiny i dny. Kdybych... Měla jsem... Ten pocit mě požírá zevnitř.

První kapitola

Josephine

Od sestřiny smrti uběhlo už několik měsíců. Nechaly jsme ji zpopelnit a máma se na jejím pohřbu zhroutila. Otcí jsme posílali parte, ale nedorazil, což skvěle vyobrazilo jeho pokřivený charakter. Na druhou stranu by mámu jeho přítomnost zbytečně rozrušovala víc, než už byla.

Čas se posunul, ale nic se nezlepšilo. Právě naopak. Jestli jsem si někdy myslela, že se všechno podělalo už po rozvodu našich, tak jsem tehdy neměla ani tušení, jak hluboko se dá ještě spadnout.

Stojím v kuchyni a umývám nádobí. Voda teče, naráží do talířů a dřezu. Mechanicky přejíždím houbičkou po talíři, aniž bych nad tím přemýšlela. Dělam to automaticky. Všechno poslední dobou dělám jako robot.

Za mnou běží televize.

Máma sedí na sedačce, která už dávno není jen sedačkou. Je to její postel, její úkryt, její celý svět. Na obrazovce se střídají nějaké obličejy z reality show. Hádají se, křičí, smějí se... ale ona to nevnímá. Jen na ni zírá.

Zapaluje si jednu cigaretu za druhou, jako by tím mohla zaplnit prázdno, které po Courtney zůstalo. Popel padá na zem, ale ona si toho nevšímá.

Už několik týdnů se nečesala, nemyla a vlastně do koupelny ani nechodí. Občas se opláchne ve dřezu, ale zcela výjimečně. Zhubla asi deset kilo, protože nedělá nic jiného... jen pije, kouří a leží na gauči. Oblečení na ní visí, tváře má propadlé. Jako by z ní zbyla pouze skořápka.

Chápu, jak ji smrt Courtney vzala. I na mě to stále doléhá. Někdy se mi stane, že se uprostřed dne zastavím, protože podvědomě zaslechnu její hlas, hluk z jejího pokoje nebo její smích.

Já si ale nemůžu dovolit se rozpadnout. Někdo tady musí držet pohromadě.

Tohle všechno vede jen k tomu, že máma nechodí do práce a domácnost táhnu sama. Beru si směny navíc, ale se školou to dohromady nejde. Přicházím unavená, nevyspalá, sotva se soustředím. Někdy mám pocit, že usnu přímo uprostřed přednášky.

Nezvládáme to. Finančně ani psychicky. Neustále se s ní pokouším mluvit. Sednu si vedle ní, ptám se, snažím se ji přimět reagovat, ale většinou se dočkám jen prázdného pohledu. Oči má skelné a zastřené alkoholem. Je zase na mol a všechno je jí jedno.

Nevnímá mě. Nevnímá nic. Občas zamrká, potáhne z cigarety a dál zírá před sebe.

S tímhle přístupem nebudu mít na nájem. Všechny drobné, které jsem měla našetřené, pomalu mizí. Počítám každý cent. Přemýšlím, co ještě můžu omezit, kde ještě ušetřit. Ale už skoro není kde.

Vypnu vodu a otřu si ruce do utěrky. Látka už je vlhká a studená. S povzdechem se otočím a popojdu k mámě, abych od ní vzala špinavý hrneček od kávy, který drží v ruce už kdovíjak dlouho.

Sotva dojdu ke dřezu, už do sebe nalévá nějakou kořalku. Je z ní troska. Jestli jsem si myslela, že ji rozvod odrovnal, pak tohle z ní udělalo pochoduující mrtvolu.

Jsem vyčerpaná. Nedokážu se tvářit, že se nic neděje. Někdy jen tiše ležím, dívám se do stropu a slzy mi samy stékají do vlasů. Jindy vzlykám do polštáře, abych nevzbudila mámu. Ačkoliv... pochybuju, že mě vůbec vnímá. A pak stejně usnu vyčerpaním. Často mě bolí hlava z nevyspání. Čtyři hodiny denně prostě nestačí.

Škola mi dává poslední dobou zabrat víc než kdy dřív, protože máme víc praxe, povinností a úkolů. Tenkrát jsme si tuhle univerzitu s Courtney vybraly, protože má víc praktického cvičení než teorie. Teď toho trochu lituju.

Sotva se držím na nohou. Po pár hodinách v nemocnici, kde si nás pletou s plnohodnotným personálem nebo zdravotními sestrami, odcházím ještě na benzínku, abych si odpracovala noční směnu. Usmívám se, i když mi není do smíchu.

Na přednáškách usínám. Už ani nebojuju s tím, že zavírám oči. Jen doufám, že si toho nikdo nevšimne. Domlouvám se s kamarádkami, aby mi všechno nahrávaly na mobil. Večer v práci si pak pouštím záznamy –

tedy... když můžu – a snažím se z nich něco pochytit, zatímco mě zákazníci každou chvíli přerušují.

Někdy ani nevím, co vlastně poslouchám. Je to neskutečně náročné a mám pocit, že se to každým dnem zhoršuje. Jediné plus je v tom, že mám dobrou paměť. Ta latina a anatomie mi sice dávají zabrat, ale snažím se to biflovat každou volnou chvíli.

„Josie, vstávej, přednáška je u konce.“

Hlas Deborah mě vytrhne z polospánku, až sebou trhnu. Prudce otevřu oči a na okamžik vůbec nevím, kde jsem. Svět se mi rozostří, pak zase zaostří.

Rozhlédnu se. Všichni kolem mě se zvedají, balí si věci a odchází. Židle vržou, někdo se směje a já jen zmateně sedím.

Ztěžka se otočím na Debby a unaveně vydechnu.

„Děkuju,“ zamumlám a zajedu si prsty do vlasů. Oči mě pálí, jako by mi do nich někdo nakapal citrón. Každé mrknutí bolí.

„Takhle nemůžeš dál pokračovat, holka moje,“ řekne starostlivě a prohlédne si mě od hlavy až k patě. Její pohled je až nepříjemně upřímný. Vloží si laptop do tašky a pořád mě sleduje.

Vím, co vidí. Unavený obličej a kruhy pod očima.

„A co mám dělat?“ hlesnu unaveně a pomalu se zvednu. „Tahle škola je pro mě všechno, nemůžu přerušit studium a zároveň musím chodit do práce.“

Zhluboka se nadechnu, ale není mi líp. „A to ještě nepřišlo to nejhorší... splátka za semestr. Nemám na ni. Všechny našetřené peníze jsem dala na nájem, jídlo a další poplatky.“

„A co máma?“

Pokrčím rameny.

„Je nepoužitelná. Taky už jí dochází prachy. Jen pije a kouří.“

Oddechne si. „To mě mrzí. Co budeš dělat?“

Chvilí mlčím, protože nemám tušení.

„Nevím,“ přiznám. „Musím si sehnat nějakou lépe placenou práci.“

Debby se začne usmívat. „Moje spolubydlící má super prachy a dělá jen večer.“

„Jako za barem?“ zeptám se naivně, čemuž se ušklíbne.

„U tyče.“

Ta slova mě píchnou v žaludku. Zatvářím se zhnuseně. Přeskočilo jí snad? Nebudu se svlékat před cizími chlapy.

„Děláš si srandu? To radši vydržím ty čtyři hodiny spánku denně,“ zamračím se na ni.

Tohle nikdy!

Debby zavrtí hlavou, ale nic víc neřekne. Přehodí si tašku přes rameno a vydáme se pryč z učebny. Venku je konečně jarní počasí a mezi šedými mraky se opět objevují i sluneční paprsky. Alespoň nějaká příjemná věc, která mi neprohlubuje deprese. Pobyt venku mi trochu pomáhá, ale není moc času na procházky po parku. Všechno je naplánované na minuty přesně. Škola, práce, domov... a pořád dokola.

„Myslím to vážně, Josie. Kdybys potřebovala, Olivia ti poví, jak to tam chodí a kolik si vyděláš za noc. Takhle se jen odrovnáš a moc dobře to víš.“

S hlubokým povzdechem zavru oči a nadechnu do plic čerstvý vzduch prosycený sluncem.

„Poslední, co mi zbylo, je hrdost. Jít šlapat nebo k tyči je pod moji úroveň a nikdy to neudělám.“

Ta slova ze mě vypadnou rychleji, než stihnu přemýšlet. Jako obrana či poslední hranice.

Debby se na mě smutně podívá. Chápe mě, ale ví, stejně jako já, že je jen otázkou času, kdy budu přinucena něco takového dělat.

„Já tě chápu, ale kde chceš vzít tolik peněz a zároveň se starat o mámu?“

„Nevím. Přemýšlím nad tím už několik týdnů.“

„Třeba by pro tebe měli i jinou pozici,“ snaží se mě přemluvit. Podívám se na ni. *Ach jo.*

„Obsluha nahoře bez?“ ušklíbnu se bez humoru. „Ne, Debby, děkuju za nabídku, ale ani náhodou.“

Tentokrát nad tím nepřemýšlím ani vteřinu. Rovnou to smetu ze stolu.

V autobuse si sednu k oknu a okamžitě vytáhnu telefon. Otevřu inzeráty s pracovními pozicemi a začnu bezmyšlenkovitě scrollovat.

„Uklízečka v bistru. Deset dolarů na hodinu.“

Zavrtím hlavou. To nepokryje ani polovinu nájmu.

„Noční recepční. Pracovní doba od devíti do šesti.“

Těžce si oddechnu. *Kdy bych spala?*

Olíznu si suché rty a najednou cítím, jak se mi dělá nevolno od žaludku. Ten pocit znám. Není to pouze stres.

Dnes jsem měla jen kafe a jogurt.

Položím si telefon do klína a na chvíli zavřu oči. Autobus se pohupuje, lidi kolem mě mluví, někdo telefonuje. *Co jen budu dělat?*

Do práce dorazím na čas.

Dveře zazvoní, když vejdu dovnitř. Ten známý zvuk, který slyším každý den několikrát. Za pultem stojí George.

Usměje se na mě.

„Ahoj, Josie.“

Je mu něco přes šedesát. Má laskavé oči a pohybuje se pomalu a opatrně. Po operaci páteře už nemůže dělat nic náročného, proto skončil tady. Potřeboval klidnou, stabilní práci bez stresu. Docela mu to závidím, protože on nemusí řešit to, co já. Nepotřebuje peníze na celou domácnost. Na školné, na nájem, na jídlo, na matku, která se pomalu rozpadá před očima.

Odnesu si věci do šatny a postavím se za kasu vedle George.

Další den a další promarněné hodiny.

Když mi ten den přijde výplata, zkřívím ústa do ironického úsměvu. Je tak směšná a trapná, že začínám být zoufalá.

Sedím v malé místnosti vzadu a znovu si přepočítávám čísla. Zkousím to poskládat jinak. Přehodit výdaje. Něco ubrat. Ale výsledek je pořád stejný.

Musím se rozhodnout, co je priorita. Jednoznačně pošlu peníze naší bytné, protože jí dlužím ještě pět stovek, abych měla za tento měsíc zaplacené. Platím jí to po stovkách, aby viděla, že mám aspoň snahu. Není zrovna jedna z těch chápajících osob. Prostě chce své peníze, a pokud nemáme, můžeme odejít.

Chci se během směny podívat na učení, ale jako naschvál máme pořád plno. Dveře se nezastaví, zvonek nad nimi cinká každých pár vteřin a fronta u pokladny skoro neubývá. Je to benzínová stanice, ne supermarket.

Stojím za kasou, pípám položky, vracím drobné, usmívám se na lidi, které sotva vnímám. Myšlenky mám úplně jinde. V hlavě mi běží seznam povinností, dluhů, termínů.

Nemám ani minutu klidu.

George si nasadí modrou kšiltovku s logem čerpací stanice a s povzdechem vyjde ven. Vidím ho přes sklo, jak jde natankovat

nějakému arogantnímu blbečkovi v naleštěném Pontiacu Firebird. Auto se leskne na slunci, jako by právě sjelo z výrobní linky.

Ten chlap stojí vedle něj. Telefon má přilepený k uchu a něco rozčileně řeší. Mává rukama, gestikuluje, jako by mu celý svět ležel u nohou a on jen rozhodoval, co s ním bude dál.

Opřu se na chvíli o pult a sleduju ho.

Kéž bych měla alespoň zlomek toho, co má na účtu on. Vypadá zazobaně. Má černé kalhoty, draze vypadající pásek, bílou košili a luxusní brýle. Jeho ohoz stál s jistotou víc než můj měsíční nájem.

Vejde dovnitř, zastrčí si mobil do kapsy a rozhlédne se. Vydá se k lednici, popadne plechovku koly a zamíří k pokladně.

Narovnám se a přepnu se do pracovního režimu. Na dotykové obrazovce navolím číslo stojanu, u kterého tankoval, a usměju se.

„Dobrý den, číslo tři a kolu? Bude to vše?“ zeptám se jako obvykle.

Zvedne ke mně pohled a na chvíli se zarazí. Pak si pomalu stáhne brýle, aby mi viděl do očí.

„A vaše číslo, slečno.“

Zaskočí mě. Cítím, jak mi hoří tváře. Automaticky sklopím pohled k displeji, ale vím, že na mě pořád kouká.

Není ošklivý. To rozhodně ne. Ale je o dost starší. Klidně by mohl být můj táta.

Pousměju se, ale zachovám profesionální přístup.

„Osmdesát pět dolarů,“ požádám ho.

Pomalou vytáhne peněženku, ale nespouští ze mě oči. „A to číslo?“ zamrká na mě.

Jsem v rozpacích. Je mi trapné ho odmítat, ale zároveň mu nechci říkat ano. Navolím na terminálu částku a vyzvu ho, aby přiložil kreditní kartu. Jenže on se ani nehne.

„Vážně ho chcete?“ zeptám se zaskočeně a znovu si ho prohlédnu.

Nakloní se přes pult ještě blíže. Opře si předloktí o skleněnou desku, až ucítím jeho drahý parfém. Zpod košile mu vyklouzne platinový řetízek, který stojí jistě víc, než já dostanu za rok.

„Když vám nebude vadit, že vás budu chtít někam pozvat?“

No, najíst se zadarmo bych docela brala. Doma máme sotva pár konzerv a těstoviny.

Natáhnu se pro jeho účtenku a napíšu na ni zezadu své číslo. Posunu papírek po skle a on se opět sebevědomě narovná, posune si sluneční brýle po nose výš a účtenku schová do peněženky.

„Jsem Cory a ty?“

„Josephine.“

„Moc mě těší. Teď pospíchám, ale určitě zavolám,“ usměje se přeslazeně.

Vypadá dobře, ale můj typ to není. Nechci být nějaká zlatokopka, ale moje úvahy už sahají i sem. Možná by mi sehnal lepší práci. Určitě má spoustu kontaktů. Tihle pracháči jistě nemají problém někoho dobře zaplatit. Klidně bych mu doma v plavkách čistila bazén, sekala trávu nebo vařila. Cokoliv, jen za lepší peníze než tady. Ta představa mě až příliš pohltí. Jaké by to bylo bez toho neustálého počítání každého dolaru a přemýšlení, co si můžu dovolit a co už ne.

Představuju si teplé jídlo na stole, čistý byt, mámu, která nemusí ležet celé dny na gauči, a sebe, jak se konečně můžu nadechnout, aniž by mě něco svíralo u krku.

Proberu se až ve chvíli, kdy si uvědomím, že zírám do poznámek a čtu jeden řádek už asi podesáté. Oči po něm kloužou, ale mozek odmítá spolupracovat. Slova nedávají smysl, rozpadávají se mi před očima.

Zavřu sešit a promnu si víčka.

Soustředit se je čím dál tím těžší.

Uběhnou tři dny. Tři dlouhé, únavné dny, během kterých se pořád dokola točím v tom samém kolotoči. Škola, práce, domov. A mezi tím vším se mi do myšlenek neustále vrací ta Debbyina nabídka.

Na displeji se objeví cizí číslo. Chvíli mám obavy, ale nakonec hovor přijmu.

„Má krásná Josephine, rád bych tě zase viděl. Dovolíš mi to?“ přechází rovnou na tykání.

„Ahoj, Cory, už jsem si myslela, že se neozveš.“

„Byl jsem pracovně v Torontu, omlouvám se. Co děláš o víkendu?“

Pracuju, což dělám každý den. Na chvíli se kousnu do spodního rtu a přemýšlím, jak mu to říct. Jak to podat, abych nezněla zoufale.

„Nejspíš se budu učit,“ zalžu.

„Tak nech školu na jindy a pojď se mnou na večeři. Co máš ráda? Italskou, japonskou, mexickou?“

Jen z pomyslení na nějaké pořádné jídlo se mi zbíhají sliny. Zavřu oči a ta představa mě pohltí.

„Nechám to na tobě.“

„Skvělé. Pošli mi adresu, kde tě mám vyzvednout. Sobota v sedm?“

Zhluboka se nadechnu a opřu se zády o zeď. Telefon pořád pevně svírám v ruce, i když už náš hovor skončil.

Teprve teď mi dochází, co jsem vlastně udělala. Vždyť mám směnu! A stejně jsem si domluvila rande. Ačkoliv bych potřebovala volno, nemůžu si ho dovolit.

Připadám si divně. Nejsem naivní a moc dobře vím, že si chce jen užít s mladou holkou. Je to z něj cítit. Jak mluví, jak se na mě dívá.

Ale já nehodlám být tak lehce k mání.

Na okamžik mě napadne něco šíleného. Vyspala bych se s ním, kdyby mi zaplatil?

Okamžitě tu úvahu setřesu. Co mě to napadá? Tohle nejsem já.

Mám přece nějakou sebeúctu. I kdybych neměla na jídlo, tak na sebe nenechám sahat nějakého chlapa jen proto, že má peníze.

Jsem z té večere nervózní. Jako by mě čekala nějaká zkouška. Toho člověka vůbec neznám. Mohl by to být nějaký násilník nebo vrah. Jenže vrahové nevypadají jako on. Aspoň ne na první pohled.

Stojím v koupelně a chvíli mlčky sleduju rudé krajkové prádlo přehozené přes okraj umyvadla.

Kdysi jsem si ho koupila pro své poprvé.

Hořce se pousměju.

Ta noc stála za nic. Kromě krvavého rozkroku a bolení v podbřišku, jsem z toho nic neměla. Žádný hezký prožitek ani orgasmus. Od té doby jsem si na chlapy dávala pozor a držela si odstup.

A teď jen tak kývnu na rande s neznámým mužem, který je s jistotou minimálně o patnáct let starší. A co je nejhorší... přemýšlím nad tím, že se s ním vyspím, abych z toho měla nějaké výhody.

Ztěžka polknu a shodím osušku na podlahu. Sleduju své tělo před zrcadlem ze všech stran. Je snědé. Mám otcovy čokoládové geny. Tmavé vlnité vlasy mi končí v pülce zad, prsa mám větší, stejně tak zadek. Nejsem hubená, ale křivky mám.

Obléknu si to vyzývavé spodní prádlo a natočím se, abych se viděla i z jiných úhlů. Hodnotím se.

Líbila bych se mužům? Možná jsem trochu jiná, exotičtější. Měla bych vyšší cenu?

Moje myšlenky mě děsí. Rychle od sebe odtrhnu pohled a je mi z toho nepříjemně.

Nalíčím se o něco výrazněji než obvykle. Každý tah štětcem sleduju v zrcadle, jako by na tom záleželo víc, než bych si chtěla připustit. Snažím se zakrýt únavu, kruhy pod očima, všechno, co mě poslední měsíce prozrazuje. Vlasy si rozčešu a upravím tak, aby působily uhlazeněji. Většinou je mývám prostě přirozeně vlnité. Dnes jsou něco mezi tím.

Nakonec sáhnu po výraznějších zlatých špercích, protože skvěle kontrastují s mým tmavým vzhledem.

Nasoukám se do červených šatů s dlouhým rukávem, přehodím přes ně krátkou bundu a nazuju si kotníkové boty na podpatku. Ty mám jako památku na sestru. Dala mi je k narozeninám. Neskutečně mi chybí.

Seběhnu schody, ale rozloučení bych čekala marně. Máma spí. Leží na gauči, rozvalená na znak a hlasitě chrápe.

Vzduch je tu těžký a zatuchlý. Cítím směs cigaret, alkoholu a něčeho, co radši ani nechci pojmenovat.

Celý obývací pokoj začíná smrdět. Deky i potahy by potřebovaly vyčistit. Jenže kdy? Není čas ani energie.

Zastavím se uprostřed místnosti a chvíli se na ni dívám. Jen ten pohled na mámu mě děsí. Co s ní bude dál? Nenechá si pomoci, nemluví a nejeví žádnou snahu.

Ani její kamarádky, které se jí párkrát snažily vytáhnout ven, s ní nepohnuly a nedokázaly ji dostat z deprese. Už nežila, pouze přežívala.

Courtney tu není. Vzpomínky na ni mě ještě pořád bolí. Mám ji stále ve svém srdci a nikdy na ni nezapomenu. Připomínají mi ji i maličkosti. Boty, protože mi je dala. Slunečnice, protože byly její oblíbené. Ta huňatá deka, kterou máma nepustí z ruky, protože jí ji dala k Vánocům.

Jenže život jde dál. Ať chceme, nebo ne.

Sama špatně usínám, často pláču a obviňuju se.

Trhnu sebou. Teď není na takové myšlenky vhodná chvíle. Musím jít.

Vyběhnu z domu, přehodím si crossbody kabelku přes hlavu a svižným krokem zamírím na zastávku. Samozřejmě že jsem Corymu nenapsala adresu domu, kde bydlím. Radši jsem ho navedla k nákupnímu centru o tři stanice dál. Je tam víc lidí i možností se ztratit, kdyby náhodou...

Postavím se ke vchodu a rozhlížím se kolem sebe. Každou chvíli sleduju telefon. Minuty se vlečou.

Pak konečně přijede. Černé auto se plynule zařadí ke krajnici. Okno sjede dolů a já uvidím jeho tvář. Vypadá dost dobře.

„Promiň, zdržel jsem se,“ poví, ještě než něco stihnu říct.

Přikývnu.

„To je v pohodě.“

Není, ale nechci to řešit. Zpozdil se o deset minut, aniž by mi dal vědět.

Obejdu auto a nastoupím. Jakmile za mnou zaklapnou dveře, na chvíli se mi sevře hrudník. Teď už jsem mu vydaná napospas.

Připoutám se a instinktivně si přitáhnu kabelku blíž k tělu. Držím ji v klíně a pohrávám si s popruhy.

Vyjedeme a zařadíme se plynule do provozu. Ulice Houstonu se míhají kolem nás. Světla, výlohy, auta, lidé na chodnících. Rozhlížím se kolem sebe, abych na něj nemusela koukat.

„Moc ti to sluší,“ podívá se na mě úkosem.

„Děkuju. Trochu rozdíl než ta příšerná modrá uniforma, co?“ pousměju se a snažím se to napětí uvolnit.

Cory na mě začne mluvit a snaží se mě ptát na běžné konverzační věci. Jaký jsem měla den? Povídáme si o práci, škole a ze mě ta nervozita pomalu opadá. Působí slušně, usmívá se a je klidný.

Voní stejně jako minule. Ten jeho parfém je výrazný, ale ne nepříjemný. Sedí k němu. Stejně jako jeho oblečení. Značkové oblečení bez jediné chyby, luxusní hodinky, které bych si nikdy nemohla dovolit, a nejnovější iPhone v držáku, na kterém občas zkontroluje trasu.

Když dorazíme před nízkou, elegantně osvětlenou budovu, rozhlédnu se. Něco takového jsem čekala. Skleněné dveře, decentní nápis nad vchodem a tlumené světlo uvnitř působí klidně, ale zároveň luxusně.

Cory vystoupí jako první a obejde auto. Otevře mi dveře a podá ruku, aby mi pomohl z auta.

„Opatrně,“ usměje se.

Přijmu ji. Naštěstí aspoň není vtíravý a nesnaží se mě hned osahávat. Je gentleman.

Trochu ze mě opadne ten nepříjemný pocit. Okolo je dost lidí, nechystá se mi ublížit. Kdyby ano, vzal by mě někam do soukromí.

Usadíme se ke stolu naproti sobě. Prostředí je klidné, tlumené světlo dopadá na stůl, na kterém se lesknou příbory a sklenice. Všechno působí upraveně, uhlazeně a draze.

Pomalou si získává moji důvěru.

Mám neskutečný hlad. Cítím, jak se mi žaludek nepříjemně svírá pokaždé, když ke mně doputuje vůně jídla z okolních stolů. Přesto se ovládám. Nechci působit hladově a vypadat jako zoufalka.

Objednáme si. Mezitím, co čekáme na jídlo, povídáme si. Jakmile nám donesou nazdobené talíře, snažím se ovládat a jíst kultivovaně s jistou noblesou. Hlídám si držení těla a ruce ve správné poloze.

Pomalou každé sousto rozžvýkám a neustále se usmívám. Odpovídám na každou otázku a zároveň předstírám, že mě zajímá, co dělá. Popisuje mi svoji práci s notnou dávkou zaujetí. Zatímco divoce rozhazuje rukama, já ho pozoruju. Oříškové oči mu jiskří, moderně zastřižené vlasy mu začínají po stranách chytat šedý odstín a díky kratším vousům vypadá o maličko starší.

Na věk se jako dáma neptám. Moje tělo na něj reaguje. Snažím si ho představit bez té padnoucí černé košile. Vypadá, že má udržovanou figuru.

Líbí se mi, že není vlezlý a nemá oplzlé řeči. Dokonce ještě nevypustil jedinou dvojsmyslnou narážku k mému tělu. Většinou slýchávám, jak mám pěkná prsa nebo parádní zadek. To mě naopak znechucuje.

Napadne mě, kolik asi žen sedělo na mém místě. Protože vypadá, že to nedělá poprvé. Zkontroluju jeho prsteníček, který je prázdný. Svobodný, nebo rozvedený?

Rande plyne poklidně a přirozeně. Povídáme si bez prodlev, trapného ticha nebo předstíraného smíchu.

Po večeři odcházíme k jeho autu. Noční vzduch je příjemně chladný a po tom vínu se mi konečně trochu uleví. Nejsem zvyklá pít a i ta jedna malá sklenička mi rychle stoupla do hlavy.

Cory mi otevře dveře a s lehkým úsměvem naznačí, abych nastoupila.

„Ještě někam tě vezmu, jestli chceš,“ navrhně nenuceně.

Na okamžik zaváhám, ačkoliv zní ta nabídka nevinně. Nakonec však souhlasím a posadím se do vozu.

Auto se rozjede. Ulice začínají být prázdnější, světla se rozmazávají do dlouhých pruhů. Povídáme si a sleduju přitom okolí.

Naštěstí nejedeme nikam do lesa. Byla jsem zbytečně paranoidní.